

A tomboló fény

Az óra fele már eltelt. Előtte az állványon, várva az ecset kiáradni vágyó érintésére, fehéren vibrált a festővászon. Ő nézte a ragyogó fehérséget, és nem bírt a feladatra koncentrálni. Csak az öreg koldus szavai csengtek egyre a fülében, elragadva minden figyelmét valahová messze, az eredménytelen gondolatok mocsarába.

- Szenvedsz, barátom... -mondta a vén. - De titkolod, hogy a szenvedést te magad választottad, a tettek lehetőségei helyett... Mert bármit megkaphatsz, bármit elérhetsz. Nincsenek korlátok. Csak le kell írnod, vagy meg kell festened, és a tiéd! - mosolyában volt valami mélységes szelídség és magabiztosság. - Állj be a bujdosók közé, akik inkább a föld alá menekülnének, csakhogy a sorsukat elkerüljék... Vagy légy bátor! És indulj el azon az úton, ami a boldogság útja! Nem kell sietned, egy egész életed van dönteni... - Ezzel elfordult a fiútól, lazán vállára csapta szakadt-koszorú tarisznyáját, és egyszerűen lelépett...

Ő pedig állt ott, hosszú percekig, és nem tudta, mit kezdjen az iménti szavakkal.

Furcsa dolgok az álmok. Néha olyan valóságizűek. Olyan tiszták, tele érzelmekkel, illatokkal és emlékekkel. Létezik az, hogy a jövő hagy maga előtt emlékeket? Hogy is van ez a dolog az idővel?

- David! Te még semmit sem csináltál! Jó lesz, ha behúzol! - sisteregte a padtársa, és az órájára mutatott.

- Hol jársz már megint? Igazán leszállhatnál már a földre! Összesen 10 perced maradt! Szívtál valamit? Nem tetszenek a pupilláid! - ciccegte.

- Dehogy! Hagyjál már békén! Figyelj, mindjárt megmutatom neked, hogy a nagyok ezt hogy csinálják!

Találomra nyomkodta ki a temperákat a festékes palettára, és bőszén kevergetni kezdte, össze-vissza a különböző színeket.

- Most meg mi a csudát csinálsz?

- Megkeresem a megfelelő színeket!

- Így?

- Miért, tudsz jobbat?

- Nem értelek...

- Keresem a ragyogás színét! Figyelj csak, mire az órának vége, kész leszek! - kacsintott a társra.

- Van még két perced... Még hogy a ragyogás színe... Te bolond vagy!

- Lehet! De már csak néhány másodpercig...

- Te tudod. Szerencsére, én már végeztem.

- Csak abba hagyta! A képedről rengeteg lehetőség hiányzik!

- Na, hagyjál békén! Te tényleg bolond vagy!

- Igen... Most már én is ezt kell, hogy gondoljam magamról!

A tanár összehajtogatta az újságot, köhintett egyet, és felállt. Jobb felé indulva kezdte nézegetni az elkészült festményeket.

- Ma könnyű feladatot adtam, remélem mindenki sikeresen megbirkózott vele... Aham... Ahamm... Ó, ez

egészen... Igen... Kicsit lehetett volna színesebb... Ez meg kontúrozottabb... Világosabb.. Egész elfogadható... Na, ez ötletes!... Klassz! Ez tetszik! Ez sem rossz... David? Ez meg mit jelentsen?

- Tanár úr kérem, ennek a képnek a címe elé fontos, hogy elmeséljem a legutóbbi álmomat...

- David, ha ezt meg tudod indokolni, talán adok egy kettést! Te nem csináltál semmit, azon kívül, hogy az ecsetet és a palettát összekented temperával!

- Elmondom, mi ihlette ezt a képet... Társai felé fordult, mintha csak azoknak tartozna magyarázattal...

-Első pillantásra azt gondolhatnátok, tényleg így van. Talán tényleg nem csináltam semmit? Ugyanakkor lehet, hogy rossz a hozzáállásotok... Talán a tanár úr is így lehet velem, nem tudom. - kis hatásszünetet tartott.

- Álmomban egy bölcs, aki valahonnét elém került, és ugyanolyan követhetetlenül néhány szó után le is lépett, azt mondta nekem, hogy szenvedek. Nem értettem, mire céloz. Aztán meg azt mondta, hogy ezt a szenvedést én magam választottam... Nos, erre már én sem tudtam mit mondani. De sokat, nagyon sokat gondolkodtam a dolgon. Aztán megértettem valamit... Mielőtt ő jött, és miután ő elment, minden ugyanaz volt. Kivéve a lehetőségét annak, hogy ezen az ugyanazon elgondolkojnak. Nem tett velem semmit. Mégis, úgy érzem, megváltoztam a találkozás óta... Megtudtam valamit arról, ki vagyok. A felismeréssel lettem gazdagabb. Ami sem nem látszik, sem nem hallatszik ki belőlem... Még én magam sem tudom, milyen mélységei vannak a felismerésemnek. Mert valahogy nem tudom időhöz kötni. Olyan, mintha mindig is lett volna, csak nem vettem eddig észre. Már az idősíkon történtek sorrendiségének gondolata is

megszédít. Mert ha sokáig kutatom, kifolyik a kezemből, és nem mutat többé értelmezhető rendszert... Volt, és lesz. Ezért van. És nem értem, de nem is kell érteni, csak élni. Befogadni, csodálni, és egyé válni vele.

- Szerintem, páran elvesztettük már a fonalat, de várjuk a fordulatot, és a konklúziót! Folytasd, David! Folytasd, kérlek!

- A kép címe – igazította meg keze egy hanyag mozdulatával a haját – A tomboló fény.

Néhány áll leesett, páran elakadtak a szóösszetétel értelmezésében...

- Azt mondta a vén, hogy a szenvedést én magam választottam. A tettek lehetőségei helyett... A tettek lehetőségei a színek kavalkádja azon a palettán... Azokkal a színekkel tudnám megfesteni a vágyaimat, hogy valóra válhassanak! A bátorság nem más, mint ezeket a színeket felvinni a vászonra... De van valami elemi félelem bennem, hogy a változás, amire mindig is vágytam, megváltoztat. Elcsúfít, eltemet... Vágyom az útra, ami boldogságot hoz, de félek a színektől, amik ezt az utat kiszínezik... A tomboló fény. Tiszta örülség, hogy a boldogság elől bujkálunk, nem igaz?

- Tanár úr azt mondta, mindenki azt rajzolhat ma, amit csak akar... Engem megijesztettek a lehetőségek. Mert magam sem tudom, mit is akarok igazából... Ezért a vásznon saját magamat mutattam meg... Úgy, ahogy most vagyok... - David befejezte. A diákok sorban a tanár tekintetét keresték. Furcsa csend állt be...

- Nos, David... Megleptél ezzel a magyarázattal... Komolyan megleptél. Sőt, alaposan gondolkodóba is ejtettél, mert ma osztályoznom kell a festményeket,

amiket alkottatok... Csak épp hoztál egy olyan nézőpontot, ahonnan nézve nem tehetek mást, mint hogy a legjobb jegyet adom valamennyi alkotásra... Köszönöm, hogy megkönnyítetted a dolgomat ma! Remélem, azért te is kiszínezed a vásznadat! De tudod mit? Ezt már tényleg rád bízom!

Az óra után David ebédelni indult barátaival a közeli kifőzdébe. Az utcán halk füttyörészés ütötte meg a fülét. Amikor megfordult, kellemesen borzongató érzés futott végig a gerince mentén... Mögöttük ballagott keresztül az úton egy szakadt-koszorú tarisznyás vén koldus, vidáman füttyörészve. David még elkapta a tekintetét egy pillanatra, és határozottan látta, ahogy bal szemével felé kacsintott, szélesen mosolyogva. Aztán befordult a sarkon, és eltűnt a szeme elől...

